

Samlevende ugifte personers skattemæssige udfordringer

Af Mikael Risager, Taxpartner

Når samlevende personer hjælper hinanden økonomisk, er der stor forskel

på den skattemæssige behandling, alt efter om personerne er gift

eller om de lever "papirløst". Den sidste gruppe har væsentlige skattemæssige problemer – som man nøje bør holde sig for øje

Det har ingen skattemæssige konsekvenser at yde gaver fra en ægtefælle til den anden ægtefælle – der er hverken tids- eller beløbsbegrænsninger. Dog må ægtefællerne ikke være separeret/skilt. For samlevende personer, der ikke er gift, er der ikke samme muligheder. Dog kan der mellem personer, der har levet sammen i mindst 2 år, gives gaver på op til 58.700 kr. årligt, uden at der udløses nogen gaveafgift.

Men har personer boet sammen "papirløst" i mindre end 2 år, vil gaver mellem parterne udløse indkomstskat – dvs. beskatning på op til ca. 52,5 %.

Har personerne boet sammen i mere end 2 år, koster det 15 % i gaveafgift af beløb modtaget udover bundgrænsen på 58.700 kr. pr. år.

I den forbindelse skal de "papirløse" par være særligt opmærksomme på, om den ene part på grund af bedre indkomst- eller formueforhold, bidrager forholdsmæssigt mere til fælles økonomi end den anden part. For sker dette – og det sker vist tit – så modtager den mindre bemidlede part rent faktisk gaver fra den anden part.

Eksempel:

Forestiller vi os, at de samlede udgifter til en budgetkonto til dækning af udelukkende fælles omkostninger for et "papirløst" par – der har levet sammen i mere end 2 år – udgør 25.000 kr. om måneden, og den ene part bidrager med 20.000 kr. om måneden, mens den anden part bidrager med 5.000 kr. om måneden, så er der tale om en skæv fordeling af fællesomkostninger. Den ene part har faktiske udgifter for 12.500 kr. om måneden vedrørende sin andel af fælles omkostningerne, men bidrager alene med 5.000 kr. Det betyder, at den anden part yder en kontant gave på 7.500 kr. hver måned – det svarer til 90.000 kr. hvert år – og overstiger dermed bundgrænsen på 58.700 kr. Der skal derfor svares afgift på 15 % af det overskydende beløb, dvs. afgift på 4.695 kr. (15 % af 31.300 kr.).

Kan der gøres noget

I mange tilfælde vil det være muligt at undgå disse "uheldige" konsekvenser ved skarpt at adskille parternes økonomi. Og hvis der er tilfælde, hvor den ene part dækker den anden parts udgifter via kontant overførsel,

så bør der oprettes låneaftale mellem parterne. Låneaftalen må dog ikke blot være "proforma", men skal have et reelt indhold, herunder et reelt krav om tilbagebetaling. Det må være sådan, at modtageren af lånet som minimum faktisk skal have mulighed for at kunne tilbagebetale beløbene. Det kan fx være, at parterne ejer den ejendom, hvor de bor, 50/50 – og at den lånemodtagende part har reel mulighed for at betale sin gæld tilbage med friværdis fra et senere salg af den fælles ejendom.

Særlig opmærksomhed på begrebet gavegæld

Vi har set eksempler på, at bundgrænsen for de afgiftsfrie gaver på 58.700 kr. forsøges udnyttet ved, at der årligt gives en gave fra den ene part til den anden part af et beløb svarende til bundgrænsen, men hvor beløbet ikke faktisk overføres.

I stedet noteres, at gavegiver har ydet gaven, og at gavemodtager har et tilgodehavende.

Disse forhold betegnes som gavegæld – da gaveren jo "skylder" at give gaven. Og sådanne gavegældsbreve nedsætter ikke en senere fastsættelse af gaveafgift, da gaven ikke anses for at være rent faktisk ydet.

Det betyder ikke, at gældsbreve ikke kan anvendes, for i nogle situationer kan et gældsbrev godt være reelt. For eksempel et gældsbrev udstedt i forbindelse med overdragelse af et aktiv. Sådanne gældsforhold vil normalt kunne nedsætte gaveafgift.

Ophævelse af samliv

Vær særlig opmærksom i tilfælde med ophævelse af samliv for "papirløse" par – hvis den ene kompenseres kontant i forbindelse med ophævelsen af samlivet, og hvis dette sker efter den faktiske fraflytning (efter ophævelsen af samlivet) – så vil et kompensationsbeløb være indkomstskattepligtigt for modtageren. Og det er vel rent faktisk sådan, at det er svært at opnå enighed om et kompensationsbeløb – hvorfor en betaling heraf ofte først vil ske længe efter den faktiske ophævelse af samlivet. Der er således al mulig grund til at få sådanne forhold afklaret inden ophævelse.

Afslutning

Det centrale budskab med denne artikel er det førstnævnte, idet vi ofte møder par, der lever sammen "papirløst", og hvor den ene part har valgt en mere indflydelsesrig position i hjemmet, mod lavere indtjening, mens den anden part yder en ringere indsats i hjemmet, men derimod bidrager med større økonomiske bidrag til fællesskabet – og sådanne situationer kan pludselig udløse uønskede skatter.

Skulle der i øvrigt være tale om samliv af kortere varighed, hvor den ene part i overvejende grad økonomisk "underholder" den anden part – det kan være kost, logi, biler, rejser, værdifulde gaver mv., så kan dette også være en skattemæssig udfordring.

Det danske skattesystem bidrager således til at fastholde ægteskabsstanden – om ikke af kærlighed, så da for at undgå uønsket skattebetaling!